1964 సుప్రీం కోర్టు రిపోర్టులు (5) 560

ఎన్.ఎ. మల్బరీ అండ్ బ్రదర్స్

వర్సెస్

బాంబే ఆదాయపు పన్ను శాఖ కమిషనర్

(ఎ.కె. సర్కార్, ఎం. హిదయతుల్లా, జె.సి. షా, జేజే.)

ఆదాయపు పన్ను - జరిమానాలు - ఒకటి ముందు, రెండవది పూర్తి వాస్తవాలను వెల్లడించడం - సమర్థనీయమా - ఆదాయపు పన్ను చట్టం, 1922 (1922 యొక్క 11), సెక్షన్ 28.

సూరత్ కు చెందిన ఓ సంస్థకు బ్యాంకాక్ లో ఒక బ్రాంచ్ ఉండేదని, దానికి వస్త్రాలను ఎగుమతి చేసేదని, ఆ బ్రాంచ్ కూడా స్థానికంగా కొనుగోళ్లు చేసి విక్రయిస్తోందన్నారు. యుద్ధ సమయంలో శాఖ యొక్క వ్యాపారం నిలిపివేయబడింది, కానీ శత్రుత్వం ముగిసిన తరువాత తిరిగి ప్రారంభించబడింది. 1949-50 మదింపు సంవత్సరానికి ఇచ్చిన రిటర్నులలో అప్పీలుదారుడు బ్రాంచ్ యొక్క లాభాన్ని చేర్చలేదు, కానీ శాఖ యొక్క ఖాతా పుస్తకాలు అందుబాటులో లేవని, అందువల్ల దాని లాభాలను ఇప్పుడు సెక్షన్ 34 లేదా 35 కింద చర్యకు లోబడి అంచనా ఆధారంగా అంచనా వేయవచ్చునని పేర్కొన్నారు. సూరత్ పుస్తకాలలో కనిపించే శాఖకు ఎగుమతిపై 5% లాభం ఆధారంగా అంచనా వేయబడింది. 1950- 51 సంవత్సరానికి కూడా ఇదే విధమైన అంచనా వేశారు. 1951-52 సంవత్సరానికి కూడా శాఖ వ్యాపార లాభాలను చూపించలేదు కానీ ఆదాయపు పన్ను అధికారులు సంబంధిత ఖాతాలు మరియు పుస్తకాలను సమర్పించాలని పన్ను చెల్లింపుదారుకు నోటీసు జారీ చేశారు. మరుసటి సంవత్సరంలో 1950

సంవత్సరానికి సంబంధించిన ఈ ఖాతాలను తయారు చేస్తామని హామీ ఇచ్చి పిటిషనర్ తనను తాను క్షమించుకున్నారు. ఆ తరువాత ఆదాయపు పన్ను అధికారి శాఖ యొక్క అమ్మకాలు మరియు నికర లాభాలను 5% చొప్పున రూ. 37,500/- గా అంచనా వేశారు మరియు అదే రోజు అతను 1951-52 ఆదాయ వివరాలను దాచినందుకు జరిమానా ఎందుకు విధించకూడదో తెలియజేయాలని నోటీసు జారీ చేశాడు. ఆ తర్వాత ఆదాయపు పన్ను శాఖ అధికారి వివరణ ఆమోదయోగ్యం కాకపోవడంతో రూ.20 వేల జరిమానా విధించారు. ఈలోగా 1952-53 సంవత్సరానికి సంబంధించిన మూల్యాంకన ప్రక్రియలు ప్రారంభమయ్యాయి మరియు అప్పీలుదారుడు ఇదే వైఖరిని అవలంబించాడు. ఆదాయపు పన్ను అధికారి పట్టుబట్టారు, అందువల్ల, పిటిషనర్లు బ్రాంచ్ యొక్క ఖాతాలు మరియు పుస్తకాలను సమర్పించాల్సి ఉంది, దీని నుండి 1951-52 సంవత్సరానికి పిటిషనర్ రూ. 1,25,520/-. 1951-52 సంవత్సరానికి సంబంధించిన ఆదాయాన్ని ఉద్దేశపూర్వకంగా దాచినందుకు జరిమానా ఎందుకు విధించకూడదో తెలియజేయాలని ఆదాయపు పన్ను అధికారి పిటిషనర్ కు మరో నోటీసు జారీ చేశారు. ఈ నోటీసుకు అనుగుణంగా ఆదాయపు పన్ను శాఖ అధికారి రూ. 10,000 జరిమానా విధిస్తూ మరో ఉత్తర్వు జారీ చేశారు. 68,501/-. ఈ రెండు జరిమానా ఉత్తర్వులను సవాల్ చేస్తూ అప్పీలేట్ అసిస్టెంట్ కమిషనర్ కు పిటిషనర్ చేసిన అప్పీల్ తిరస్కరణకు గురైంది. అప్పీలుపై ట్రిబ్యునల్ మొదటి జరిమానా ఉత్తర్వులను రద్దు చేయగా, రెండో ఉత్తర్వులను ధృవీకరించింది. 1951-52 మదింపు సంవత్సరానికి సంబంధించిన ఒరిజినల్ రిటర్నులను దాచినందుకు జరిమానాగా రూ.68,501/- విధించడం చట్టబద్ధమేనా అనే ప్రశ్నపై పిటిషనర్ హైకోర్టును ఆశ్రయించారు. అనే ప్రశ్నకు హైకోర్టు అవుననే సమాధానమిచ్చింది. స్పెషల్ లీవ్ ద్వారా చేసిన అప్పీలుపై, జరిమానా కోసం రెండవ ఉత్తర్వు చట్టవిరుద్ధమని, దీనికి సంబంధించి గతంలో రూ.20,000/- జరిమానా విధించారని, మొదటి ఉత్తర్వు ఉన్నప్పుడు రెండవ ఆర్డర్ పెనాల్టీని జారీ చేసే అధికారం లేదని, ఆ కారణంగా రెండవ ఉత్తర్వును చెల్లనిదిగా పరిగణించాలని కోరారు. మొదటి ఉత్తర్వు తరువాత ట్రిబ్యునల్ చే రద్దు చేయబడిందనే వాస్తవం రెండవ ఉత్తర్వును దాని కాళ్లపై ఉంచదు, ఎందుకంటే మొదటి ఉత్తర్వు నిలబడినప్పుడు చేసినంత శూన్యం.

అభిప్రాయం: (1) వాదనలను తిరస్కరించాలి. ఆదాయపు పన్ను అధికారికి రెండవ ఉత్తర్వు చేయడానికి పూర్తి అధికార పరిధి ఉంది మరియు అతను మునుపటి ఉత్తర్వులను రీకాల్ చేయకుండా తప్పించుకున్నందున ఆ అధికార పరిధిని కోల్పోడు, అయినప్పటికీ ఒకే రహస్యానికి సంబంధించి రెండు ఉత్తర్వులను ఒకేసారి అమలు చేయలేము లేదా కలిసి నిలబడలేకపోవచ్చు. ఆదాయపు పన్ను శాఖ అధికారి నిజానిజాలు తెలుసుకుని మరింత ఎక్కువ జరిమానా విధించే అవకాశం ఉందని గ్రహించిన తర్వాత గతంలో ఇచ్చిన ఉత్తర్వులను వెనక్కి తీసుకుని, అధిక జరిమానా విధిస్తూ మరో ఉత్తర్వు జారీ చేసే హక్కు ఉంది. రెండో ఆర్డర్ చెల్లదని గతంలో ఇచ్చిన ఉత్తర్వులను గుర్తుచేయకుండా ఉంటే..

(ii) ప్రస్తుత సందర్భంలో గతంలో జారీ చేసిన ఉత్తర్వులను రద్దు చేసి, రద్దు చేయడంపై ఎలాంటి అభ్యంతరాలు లేవని, ఒకే ఒక ఉత్తర్వు ఉందని, అది చట్టబద్ధమైన ఉత్తర్వు అని పేర్కొన్నారు.

సి.వి. గోవిందరాజులు అయ్యర్ వి. ఆదాయపు పన్ను కమీషనర్, మద్రాసు, 16 ఐ.టి.ఆర్. 391, విశిష్టత సంతరించుకుంది.

సివిల్ అప్పీలేట్ అధికార పరిధి: 1962 సివిల్ అప్పీల్ నెంబరు 78.బాంబే హైకోర్టు 1959 ఆదాయపు పన్ను రిఫరెన్స్ నెంబరు 40లో ఏప్రిల్ 13, 1960 నాటి తీర్పు మరియు ఉత్తర్వుల నుండి అప్పీలు.ఆర్.జె.కోలా, జె.బి. పిటిషనర్ల తరఫున దాదాచాంజీ, ఓసీ మాథుర్, రవీందర్ నారాయణ్ వాదనలు వినిపించారు.

ప్రతిస్పందకుడి తరఫున ఎస్.డి.కర్ఖానిస్, ఆర్.ఎన్.సచ్తే.

నవంబర్ 25, 1963. కోర్టు తీర్పును ఇచ్చినది సర్కార్ జె.-ఆదాయపు పన్ను చట్టం కింద పేర్కొన్న ఒక కేసుపై బొంబాయి హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పుకు వ్యతిరేకంగా దాఖలైన అప్పీలు ఇది.

1951-52 మదింపు సంవత్సరానికి సంబంధించిన ఒరిజినల్ రిటర్నులను దాచినందుకు జరిమానాగా రూ.68,501 విధించడం చట్టబద్ధమేనా?

1951-52 సంవత్సరానికి సంబంధించి పిటిషనర్ అఫీర్మ్ యొక్క మదింపులో ఈ ప్రశ్న తలెత్తింది, అందువల్ల 1950 క్యాలెండర్ సంవత్సరానికి సంబంధించి. సూరత్ లో వ్యాపారం చేసే ఈ సంస్థకు బ్యాంకాక్ లో ఒక శాఖ ఉండేది, దీనికి భారతదేశం నుండి వస్త్రాన్ని ఎగుమతి చేసేది. ఈ శాఖ స్థానికంగా కొనుగోళ్లు చేసి విక్రయిస్తోంది. గత ప్రపంచ యుద్ధం సమయంలో బ్యాంకాక్ లో వ్యాపారం నిలిచిపోయింది, కానీ శత్రుత్వం ముగిసిన తరువాత ఇది తిరిగి ప్రారంభమైంది. 1949-50 మదింపు సంవత్సరానికి తన రిటర్నులో బ్యాంకాక్ శాఖ యొక్క లాభాన్ని చేర్చలేదు, కానీ బ్యాంకాక్ శాఖ యొక్క ఖాతా పుస్తకాలు అందుబాటులో లేవని, అందువల్ల దాని లాభం ఇప్పుడు ఎస్ కింద చర్యకు లోబడి అంచనా ప్రాతిపదికన నిర్ణయించబడుతుందని పేర్కొంది. స్టేట్మెంట్ ఆఫ్ అకౌంట్ ఉత్పత్తిపై 34 లేదా 35. : అందువలన విశ్లేషణ జరిగింది-

సూరత్ పుస్తకాలలో కనిపించే బాంగ్కోక్ శాఖకు ఎగుమతిపై 5% లాభం ఆధారంగా సంపాదించబడింది. తిరిగి 1950-51 సంవత్సరానికి రిటర్నులో బాంగ్కోక్ శాఖ ప్రస్తావన లేదు మరియు ఈ సంవత్సరానికి కూడా అదే అంచనా వేయబడింది. 1951-52 సంవత్సరానికి కూడా బ్యాంకాక్ వ్యాపార లాభాలు చూపించలేదు కానీ 1952 జనవరి 11న ఆదాయపు పన్ను అధికారి చట్టంలోని సెక్షన్ 22(4) ప్రకారం లాభాలు, నష్టాల ఖాతా, సమతుల్యత పత్రాన్ని సంబంధిత పుస్తకాలతో సమర్పించాలని పన్ను చెల్లింపుదారుకు నోటీసు జారీ చేశారు. 1952 జనవరి 29న ఈ పుస్తకాలు బ్యాంకాక్ లో ఉన్నాయని, దాని భాగస్వామి హతింభాయ్ ఎ.మల్బారీ స్వయంగా అక్కడికి వెళితే తప్ప లాభనష్టాల లెక్కలు, బ్యాలెన్స్ షీట్ తయారు చేయలేమని, తాను అక్కడికి

ఎప్పుడు వెళతానో కచ్చితంగా చెప్పలేమని, 1950 క్యాలెండర్ సంవత్సరానికి సంబంధించిన ఈ ఖాతాలను తయారు చేస్తామని హామీ ఇచ్చారు. అప్పుడు ఆదాయపు పన్ను అధికారి బ్యాంకాక్ బ్రాంచ్ యొక్క అమ్మకాలను రూ. 7,50,000 నికర లాభాలు 5% పై రూ. 37,5001-. 1952 జనవరి 31న ఈ అంచనా వేశారు. అదే రోజు 1950 నాటి ఆదాయ వివరాలను దాచినందుకు సెక్షన్ 28(1)(సి) కింద జరిమానా ఎందుకు విధించకూడదో తెలపాలని కోరుతూ చట్టంలోని సెక్షన్ 28(3) కింద నోటీసులు జారీ చేశారు. ఈ నోటీసుపై విచారణ జరిపిన ఆదాయపు పన్ను శాఖ అధికారులు 1954 జనవరి 22న దాని వివరణ ఆమోదయోగ్యం కాకపోవడంతో రూ.20,000 జరిమానా విధించారు.

ఈలోగా 1952-53 సంవత్సరానికి మూల్యాంకన ప్రక్రియ ప్రారంభం కాగా, ఈ ఏడాది కూడా మదింపుదారు మునుపటి సంవత్సరాల మాదిరిగానే అసమాన వైఖరిని అవలంబించారు. అయితే ఆదాయపు పన్ను శాఖ అధికారి పట్టుబట్టడంతో పలుమార్లు వాయిదాల అనంతరం 1953 ఆగస్టు 17న బ్యాంకాక్ శాఖకు చెందిన ఖాతాలు, పుస్తకాలను సమర్పించాల్సి వచ్చింది. 1950 క్యాలెండర్ ఇయర్ లో పన్ను చెల్లింపుదారులు రూ.1,25,520/- లాభాన్ని ఆర్జించినట్లు ఈ పుస్తకాలను బట్టి తెలుస్తున్నది. ఆ తర్వాత ఆదాయపు పన్ను అధికారులు 1951-52 మదింపు సంవత్సరానికి సంబంధించి పన్ను చెల్లింపుదారునిపై చట్టంలోని సెక్షన్ 34 కింద చర్యలు ప్రారంభించి రిటర్నులు సమర్పించాలని పన్ను చెల్లింపుదారుడికి నోటీసు ఇచ్చారు. ఆ తర్వాత 1950 క్యాలెండర్ సంవత్సరానికి సంబంధించిన లాభాలను సరిగ్గా పేర్కొంటూ రిటర్నులు సమర్పించారు. 1950 నాటి ఆదాయ వివరాలను దాచిపెట్టి జరిమానా ఎందుకు విధించకూడదో కారణాన్ని చూపాలని 1954 ఏప్రిల్ 8న సెక్షన్ 28(3) కింద నోటీసు జారీ చేయాలని ఆదాయపు పన్ను శాఖ అధికారులు ఆదేశించారు. ఈ నోటీసుకు అనుగుణంగా ఆదాయపు పన్ను శాఖ అధికారి 1957 ఫిబ్రవరి 28న రూ.68,501 జరిమానా విధిస్తూ మరో ఉత్తర్వు జారీ చేశారు. కాబట్టి జరిమానా విధిస్తూ రెండు ఆదేశాలు జారీ అయ్యాయి. పైన పేర్కొన్న రెండు జరిమానా ఉత్తర్వులకు వ్యతిరేకంగా మదింపుదారు అప్పీలేట్ అసిస్టెంట్ కమీషనర్ కు అప్పీల్ చేశాడు, కాని

అప్పీళ్లు తిరస్కరించబడ్డాయి. ఆదాయాన్ని అంచనా వేసే విషయంలో ఎలాంటి వివాదం లేదు. దీంతో పన్ను చెల్లింపుదారుడు ఆదాయపు పన్ను అప్పీలేట్ ట్రిబ్యునల్ కు అప్పీల్ చేశాడు. ఒక నేరాన్ని రెండు ప్రొసీడింగ్స్ గా విభజించడంలో డిపార్ట్ మెంట్ చర్యను అర్థం చేసుకోవడం చాలా కష్టమని ట్రిబ్యునల్ వ్యాఖ్యానించింది. 23(3) మదింపు ఆధారంగా లెవీని నిర్ణయించేంత వరకు, ఆ దశ వరకు ఎటువంటి అపరాధాన్ని నిర్ధారించడంలో మరియు తొలగించడంలో డిపార్ట్ మెంట్ విజయం సాధించనందున దీనికి ఎటువంటి ఆధారం లేదని తెలుస్తోంది. అది ఇంకా ఆ ప్రాంతంలోనే ఉంది.......... రూ.20,000 లెవీని పూర్తిగా చెల్లించాలి. రూ.68,501 లెవీ పూర్తిగా భిన్నంగా ఉంది. ఆ సంవత్సరానికి లాభం రూ.1,25,520 అని ఆదాయపు పన్ను శాఖ అధికారి నిర్ధారించిన ఖచ్చితమైన సమాచారంతో అతడు ఆ ఉద్యోగిపై దాచిన నేరాన్ని స్పష్టంగా రుజువు చేశాడు.......... జరిమానా ఏ మాత్రం మితిమీరిపోలేదని, అందుకు అనుగుణంగానే నిర్ధారణ అవుతుందన్నారు. జరిమానా తొలి ఉత్తర్వులను రద్దు చేయాలని రెవెన్యూ అధికారులు ఏనాడూ ప్రశ్నించలేదు. ఆ తర్వాత ఈ తీర్పు ప్రారంభంలో మేము నిర్దేశించిన ప్రశ్న గురించి అస్సీ హైకోర్టుకు ఒక సూచనను పొందాడు. ఆ ప్రశ్నను గమనించాల్సి ఉంటుంది, కేవలం రూ. 10,000 జరిమానా మాత్రమే. 1950 నాటి ఆదాయ వివరాలను దాచిపెట్టినందుకు సెక్షన్ 28(3) కింద రెండో నోటీసుకు రూ.68,501/- జరిమానా విధించారు. ప్రొసీడింగ్స్ లో దాఖలు చేసిన రిటర్నుల్లో అండర్స్ ప్రారంభమయ్యాయని గమనించాలి. 34, మదింపుదారుడు సరైన వివరాలను సమర్పించాడు మరియు పుస్తకాలను కూడా తయారు చేశాడు. కాబట్టి దానికి సంబంధించి ఎలాంటి తప్పు చేయలేదు. అందువల్ల ఈ నోటీసు ఆదాయాన్ని దాచిపెట్టిన వాస్తవానికి సంబంధించిందని భావించాలి. ట్రిబ్యునల్ కనుగొన్నది ఇదేనని ట్రిబ్యునల్ గుర్తించింది. దాని లాభాలు రూ.1,25,520/గా ఉన్నాయని, ఆ లాభం వాస్తవానికి సంబంధిత పుస్తకాలను ఉత్పత్తి చేయలేదని వెల్లడించలేదు, కానీ ఆదాయపు పన్ను అధికారి ఆ లాభాన్ని రూ.37గా అంచనా వేయడానికి అనుమతించింది. 500/-. ఒకే రహస్యాన్ని పరిశీలిస్తే అందులో ఒకటి రూ.20 వేలు, మరొకటి రూ.68,501/- అని రెండు పెనాల్టీలు ఉన్నాయని హైకోర్టులో వాదించారు. ఒకే రకమైన వాస్తవాలను పరిగణనలోకి తీసుకొని రెండు జరిమానాలు విధించలేమన్న మదింపుదారు

వాదనతో హైకోర్టు ఏకీభవించింది, అయితే ఈ కేసులో జరిమానాలు ఒకే వాస్తవాలపై విధించలేదని పేర్కొంది. అసలు మదింపు కేవలం ఒక అంచనా ఆధారంగానే జరిగిందని, రెండో అంచనా దాచిన ఆదాయానికి సంబంధించిన పూర్తి వాస్తవాలను తెలుసుకున్న తర్వాత జరిగిందని పేర్కొంది. ఈ న్యాయస్థానంలో శ్రీ కోలాహ్ పెనాల్టీ కొరకు రెండవ ఉత్తర్వు చట్టవిరుద్ధమని కోరారు, ఎందుకంటే దానిని దాచిపెట్టి, రూ. 1000 జరిమానా విధించే ఉత్తర్వును పరిశీలించారు. 20,000/- గతంలో తయారు చేశారు. మొదటి ఆర్డర్ ఉండగానే రెండో ఆర్డర్ పెనాల్టీ విధించడం సరికాదని, అందుకే రెండో ఆర్డర్ ను చెల్లనిదిగా పరిగణించాలని వాదించారు. మొదటి ఆర్డర్ ను ఆ తర్వాత ట్రిబ్యునల్ రద్దు చేయడం వల్ల రెండో ఆర్డర్ తన కాళ్లపై పడదని, మొదటి ఆర్డర్ నిలిచినప్పుడల్లా చేసినంత మాత్రాన అది చెల్లదని ఆయన పేర్కొన్నారు.

ఈ వాదనను మేం అంగీకరించలేకపోతున్నాం. ఒకే విషయాన్ని దాచిపెడితే రెండు జరిమానా ఉత్తర్వులు నిలబడవు కానీ అది అధికార పరిధికి సంబంధించిన అంశం కాదు. అందువల్ల పన్ను చెల్లింపుదారుడు దాచిపెట్టి ఉంటే ఎగవేసిన పన్ను మొత్తాలతో ఈ సెక్షన్ కింద పన్ను మొత్తాన్ని అనుసంధానించాల్సి ఉంటుంది. ఈ సందర్భంలో ఆదాయాన్ని అంచనా వేసిన ఆదాయపు పన్ను అధికారి ఆ అంచనా ఆధారంగా పన్ను విధించారు. ఆ తర్వాత నిజానిజాలు తెలుసుకుని మరింత ఎక్కువ జరిమానా విధించే అవకాశం ఉందని గ్రహించిన తర్వాత గతంలో ఇచ్చిన ఉత్తర్వులను వెనక్కి తీసుకుని అధిక జరిమానా విధిస్తూ మరో ఉత్తర్వు జారీ చేసే హక్కు ఆయనకు లభించింది. ఒకవేళ ఆయన ఇంతకు ముందు ఇచ్చిన ఉత్తర్వులను గుర్తు చేసుకోకుండా వదిలేస్తే రెండో ఆర్డర్ చెల్లదు. రెండవ ఉత్తర్వును రూపొందించడానికి ఆయనకు పూర్తి అధికార పరిధి ఉంది మరియు అతను ఆ అధికార పరిధిని కోల్పోతాడు, ఎందుకంటే అతను మునుపటి ఉత్తర్వులను గుర్తుంచుకోకుండా వదిలేశాడు, అయినప్పటికీ రెండు ఉత్తర్వులను ఒకేసారి అమలు చేయలేకపోవచ్చు లేదా కలిసి నిలబడలేకపోవచ్చు. అయితే.. ప్రస్తుత కేసులో గతంలో ఇచ్చిన ఉత్తర్వులను రద్దు చేసి, రద్దు చేయడంపై ఎలాంటి అభ్యంతరాలు లేవని, గతంలో

పేర్కొన్న కారణాల దృష్ట్యా తమకు ఒకే ఒక ఉత్తర్వు ఉందని, మా దృష్టిలో ఇది చట్టబద్ధమైన ఉత్తర్వు అని పేర్కొన్నారు.

జరిమానా యొక్క మొదటి ఉత్తర్వును దాటవేసినప్పుడు ఆదాయపు పన్ను అధికారి వద్ద పూర్తి అంశాలు ఉన్నాయని, అందువల్ల అధిక జరిమానా విధించడాన్ని సమర్థించేదని కూడా చెప్పబడింది. 1954 జనవరి 22న మొదటి పెనాల్టీ ఉత్తర్వులు జారీ కాగా, వాస్తవ పరిస్థితులను తెలిపే పుస్తకాలను 1963 ఆగస్టు 17న ఆదాయపు పన్ను శాఖ అధికారి ముందు సమర్పించారు. ఇంతకంటే తక్కువ జరిమానా విధిస్తూ ఉత్తర్వులు జారీ చేసినప్పటికీ ఆ తర్వాత ఆ ఉత్తర్వులను మార్చే హక్కు తనకు లేదని, ఈ వాదనకు మద్దతుగా సి ప్రస్తావన చేశారని వాదించారు . వి.గోవిందరాజులు అయ్యర్ వి. కమీషనర్ ఆఫ్ ఇన్ కమ్టాక్స్, మద్రాస్". అక్కడ ఒరిజినల్స్ సెక్షన్ 23(3) కింద, ఎస్ కింద ప్రొసీడింగ్ అని వాదించారు. అదే కాలానికి సంబంధించిన 34 విచారణలు భిన్నంగా ఉన్నాయి మరియు తరువాతి కాలంలో అసలు విచారణకు సంబంధించి దాచిపెట్టినందుకు జరిమానా విధించడానికి వీల్లేదు. రాజమన్నార్ సి.జె. ఈ వాదనను తోసిపుచ్చుతూ, " సెక్షన్ 34 కింద ఉన్న ప్రొసీడింగ్ లు ఒరిజినల్ అసెస్ మెంట్ కు సంబంధించినంత కాలం, సెక్షన్ 28(1) కింద ఆదాయపు పన్ను అధికారి తనకు విధించిన ఏ ప్రాతిపదికపైనైనా జరిమానా విధించే అధికారం కలిగి ఉంటాడు, అయితే ఇది (1) [16] ఐ.టి.ఆర్. 391కు సంబంధించినది అయినప్పటికీ". అయితే తన అధికారానికి ఒక అర్హత ఉండవచ్చునని, జరిమానా విధించడానికి ఆధారమైన డిఫాల్ట్ లేదా చర్య ముందస్తుగా తుది ఉత్తర్వు జారీ చేసిన అధికారికి తెలిసే ఉంటుందని, ఒకవేళ ఆ అధికారి సెక్షన్ 28 కింద తన అధికారాన్ని ఉపయోగించడంలో విఫలమయ్యారని ఆయన పేర్కొన్నారు. తన ముందు విచారణ సందర్భంగా.. అలాంటప్పుడు ఆయనకు అధికారం ఉండకపోవచ్చు. పిటిషనర్ తరఫు న్యాయవాదులు తన వాదనకు మద్దతుగా ఈ రెండో వాదనపై ఆధారపడ్డారు. రాజమన్నార్ సి.జె. ఆదాయపు పన్ను అధికారి యొక్క అధికారంపై ఈ అర్హతను చట్టం యొక్క ప్రతిపాదనగా పేర్కొనాలని కోరుకున్నట్లు మేము భావించడం లేదు. అతని ముందున్న కేసుల ప్రయోజనాలకు అది ఖచ్చితంగా అవసరం

లేదు. ప్రస్తుతం సలహా ఇచ్చినట్లుగా దాన్ని సబ్ స్క్రైబ్ చేసుకున్నట్లు అర్థం చేసుకోవడానికి మేము ఇష్టపడటం లేదు.

కానీ చట్టం యొక్క ఈ ప్రకటన సరైనదని భావించండి. ప్రస్తుత కేసుకు ఇది వర్తించదు. ముందు ప్రొసీడింగ్ లో తుది ఉత్తర్వులు జారీ చేసినప్పుడు జరిమానా విధించాల్సిన డిఫాల్ట్ అథారిటీ పరిధిలో ఉంటే ఆ తర్వాత ఎలాంటి జరిమానా విధించడానికి వీల్లేదు. ఇప్పుడు రాజమన్నార్ సి.జె. రెండు షరతులు విధించిన కేసుతో వ్యవహరించడం లేదు. సాధారణ నోటీసులకు అనుగుణంగా రిటర్నులు దాఖలు చేయని కేసు ఆయన ముందున్న కేసు . 34 ప్రొసీడింగ్స్లు మదింపు చేసి, జరిమానా విధిస్తూ ఉత్తర్వులు జారీ చేశారు. కాబట్టి ప్రధాన న్యాయమూర్తి ప్రస్తావించిన పూర్వాపరాల్లోని తుది ఉత్తర్వు ముందస్తు పరీక్షల్లో తుది మదింపు ఉత్తర్వుగా ఉండాలి. ప్రస్తుత కేసులో 1952 జనవరి 31న ప్రాథమిక మదింపు ప్రక్రియలో తుది ఉత్తర్వులు వెలువడ్డాయని, ఆ రోజు ఆదాయపు పన్ను అధికారికి రూ.1,25,520 ఆదాయాన్ని దాచిన విషయం తెలియదన్నారు. కాబట్టి రాజమన్నార్ సి.జె.గారి పరిశీలన కోలాకు తోచినది కాదని మనకు అనిపిస్తోంది. జనవరి 22, 1954న జారీ చేసిన మొదటి జరిమానా ఉత్తర్వు 1952 జనవరి 31న జారీ చేయబడిన అనోటికేట్ కు అనుగుణంగా ఉందని, దీనికి సంబంధించి 1952 మార్చి 11న థియేసెస్ తన వివరణను ఇచ్చారని కూడా మనం గమనించవచ్చు. 1953 ఆగస్టు 17న పుస్తకాల ప్రచురణ ద్వారా వెలుగులోకి వచ్చిన ఏ రహస్యానికీ ఆ నోటీసు సంబంధించినది కాదు, అందువల్ల ఈ రహస్యంపై మదింపుదారుడు ఎన్నడూ వినలేదు. జరిమానా విధించడం ఈ నోటీసుపై తరువాత సంపాదించిన పరిజ్ఞానం అసంబద్ధం.

ఫలితంగా అప్పీలు విఫలం కావడం, దాన్ని ఖర్చుతో కొట్టివేయడం జరుగుతుంది.

అప్పీల్ కొట్టివేత..